

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 74:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af § 38).

Af Erik B. Smith (S) m.fl.

(Fremsat 14/11 84. Første behandling 6/12 84. Betænkning 25/4 85).

Der var stillet 2. ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Agerschou (SF):

I efteråret 1983 vedtog folketinget en lov om forbedret barselorlov. Æren for det tilfaldt i meget høj grad det radikale venstre, som tog initiativet.

Senere har det vist sig, at små hjørner af vore forskellige befolkningsgrupper ikke får særlig meget glæde af den forbedrede barselorlov. Det drejer sig om nyuddannede, hvorom der ligger et forslag til behandling i folketingets socialudvalg, og om kontanthjælpsmodtagere – for at nævne et par eksempler.

Kontanthjælpsmodtagere har ikke i dag en egentlig ret til at holde barselorlov, medens de modtager kontanthjælp. De skal hele tiden stå til rådighed for arbejdsmarkedet som en betingelse for at modtage kontanthjælp.

Dette lille hjørne, som ikke betyder noget økonomisk, retter SFs og socialdemokratiets ændringsforslag op på. Der er ikke engang – ifølge socialministeren – tale om en ændring af fortolkningspraksis, en praksis, som vi ved at visse kommuner ikke følger, og derfor kunne jeg godt tænke mig at vide, hvad forklaringen er på, at ikke engang de radikale er i stand til at stemme for dette beskedne, men for dem, der kommer i klemme, nødvendige forslag. Hvorfor mener det radikale venstre ikke, at kontanthjælpsmodtagere skal have ret til at holde barselorlov på præcis samme måde som andre befolkningsgrupper?

Lone Dybkjær (RV):

Da vort partis ordfører i denne sag ikke er til stede i dag, skal jeg på hendes vegne svare på det af hr. Agerschou stillede spørgsmål.

Det er klart, at man kunne diskutere, om det skulle præciseres eller ej, men vi synes altså ikke, at vi i enhver sammenhæng i lovtæksten skal tage ind, hvad der er praksis, og det er begrundelsen. Vi mener ikke, at det ændrer overhovedet ved de faktiske kendsgerninger, og derfor føler vi ikke, at det er nødvendigt at tage det ind i loven.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Hvad har det radikale venstre så i sinde at gøre ved de kommuner, der ikke følger praksis? Hvad vil man gøre ved de kommuner, hvor kontanthjælpsmodtagere ikke får ret til at holde barselorlov på samme måde som andre befolkningsgrupper?

Tinning (VS):

Vi er jo ikke betækningsberettigede, så jeg skal bare for god ordens skyld oplyse, at VS naturligvis støtter det ændringsforslag, som går ud på, som hr. Agerschou præciserede det, at sikre kontanthjælpsmodtagernes ret til barselorlov.

Jeg vil da også godt sige, at jeg står lidt uforstående over for det radikale venstres holdning, for ude i den virkelige verden er det sådan, at i nogle kommuner kan man ikke få barselorlov som kontanthjælpsmodtager. Så kommer socialministeren og fortæller os, at hvis vi laver denne ændring, vil der for så vidt ikke ske noget ved det, for praksis vil blive opretholdt uændret. Ja men det kan da

[Tinning]

i hvert fald ikke være helt rigtigt, for man kunne da forestille sig, at hvis vi fik en præcisering ind i lovteksten, måtte de kommuner, som det drejer sig om, enten tage sig lidt sammen, havde jeg nær sagt, eller også måtte der i hvert fald være et bedre grundlag for at hjælpe dem til at tage sig lidt sammen.

Jeg synes, det kunne være rart at vide – det er selvfølgelig altid lidt svært at være vikar for ordføreren i sagen, det kender vi meget til i vort lille parti, VS, men sagen her er rimeligt overskuelig – hvorfor det radikale venstre ikke vil være med til at putte en lille halv sætning ind, som sikrer nogle få folk i nogle få kommuner mod nogle helt urimelige overgreb. Jeg ser, der kommer et svar, så det vil jeg glæde mig til.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg kan ikke sige andet, også til hr. Tinning, end at vi anser det for overflødigt, da der er en klar praksis på dette område. Hvis man inden for bistandsloven skal blive ved med at tage alle mulige ekstragarderinger ind, så belaster det det almindelige lovgivningsarbejde. Vi anser altså forslaget for at være overflødigt.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg synes, det er en fantastisk holdning fra det parti, der har stået fadder eller »modder« til en forbedret barselorlov, at man vælger at sige: ja men det er praksis – når vi ved, at der er kommuner, der ikke følger den praksis. Det vil sige, at det radikale venstre er bedøvende ligeglad med de kontanthjælpsmodtagere, der i de pågældende kommuner ikke får ret til at holde barselorlov, mens de er på kontanthjælp.

Jeg vil godt prøve at stille mit spørgsmål lidt omvendt og håber på at få et svar fra det radikale venstre: hvad ville der egentlig ske ved, at vi vedtog dette ændringsforslag? Kunne jeg få et klart svar på det? Hvad ville der ske ved, at vi vedtog ændringsforslaget, andet end at kontanthjælpsmodtagere i alle landets kommuner fik ret til at holde barselorlov?

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Nu er det sådan, at der i nogle kommuner er en praksis, der ikke er i overensstemmelse med, hvad man siger er almindelig praksis. Når socialministeren siger, at det er almindelig praksis, og de radikale siger, at vi ikke skal belaste lovgivningsarbejdet, vil jeg gerne spørge det radikale venstre: vil man i givet fald være tilfreds med, at socialministeren kommer herop og giver et tilsagn om, at hun vil skrive ud til alle landets kommuner for at fortælle, hvad socialministeren mener er gældende praksis? Jeg kan godt se, at så er der ikke noget problem for lovgivningsmagten, men det havde i givet fald været ganske passende, om det var fremgået af betækningsbidraget, at ministeren havde erklæret sig indforstået med det. Så synes jeg, at det radikale venstres holdning for så vidt er god nok, men det kræver, at ministeren kommer herop og giver dette tilsagn.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Realiteten er jo, at det ændringsforslag, der er til drøftelse her, netop, som fru Lone Dybkjær også har sagt, er overflødigt, og jeg synes, det er lidt besynderligt, at man går ud fra, at der er kommuner, der handler i strid med en lovgivning og dens fortolkning, medmindre man har nogle konkrete eksempler. Den autoriserede fortolkning af denne bestemmelse betyder, at dette ændringsforslag vil være overflødigt, og som fru Lone Dybkjær siger: hvis vi i hver eneste konkrete situation, hvor der dukker et eller andet problem op, skal udbygge vores bistandslov, vil det blive fuldstændig umuligt at overskue, hvad den overhovedet går ud på. Men praksis er klar, og mig bekendt er der ikke nogen kommuner, der handler i strid med denne praksis.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Socialministeren har udsendt til amsanke-nævnene en vejledning, der går ud på, at de kun skal lave det om, der er ulovligt og uhensigtsmæssigt. Hvis en kommune administrerer denne bestemmelse på en sådan måde, at man nægter den pågældende barselorlovsunderstøttelse, så er det ikke i strid med de gældende regler, og ankenævnet har ingen mulighed for at lave det om.

[Erik B. Smith]

Jeg må sige, at på baggrund af den diskussion, der har været indtil nu, må vi begære en ny udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, så vi kan få klargjort dette spørgsmål fuldstændigt, og så vi også kan sikre os, at man spørger landets kommuner: hvad er jeres praksis på dette område?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 om en ny affattelse af lovforslagets tekst
forkastedes, idet 63 stemte for, 68 imod.

Ændringsforslag nr. 2 om en ny affattelse af lovforslagets tekst og lovforslagets tekst, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 106:

Forslag til lov om ændring af lov om det civile beredskab. (Det civile beredskab i kommuner og amtskommuner).

(Fremsat 12/12 84. Første behandling 17/1 85. Betænkning 25/4 85).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 2 ændringsforslag.

Ændringsforslag

Af Anne Grete Holmsgård (VS) og Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Til § 1

Underændringsforslag

til ændringsforslag nr. 1 i udvalgets betænkning

1) I den under ændringsforslag nr. 1 i udvalgets betænkning foreslåede affattelse af § 3 a udgår i stk. 1, 2 og 3 »eller truende udsigt til krig«.

2) I den under nr. 5 foreslåede affattelse af § 3 b udgår stk. 1, og i stedet indsættes:

»Offentligt ansatte og ansatte i koncessionerede selskaber skal – medmindre vedkommende afgiver en erklæring om, at det strider mod den pågældendes samvittighed – udføre de civile beredskabsopgaver, som pålægges vedkommende.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Forslagsstillerne er imod § 3 a i det hele taget, da vi finder det uacceptabelt med regler, der betyder, at de valgte kommunalbestyrelsesmedlemmer kan sættes fra bestillingen.

Da der imidlertid ikke er udsigt til, at der kan samles flertal for at fjerne § 3 a helt, mener vi, at det i det mindste må være muligt at samle et flertal for, at paragraffen *ikke* kan anvendes i den udefinerede grå zone, der i ændringsforslaget er betegnet som »truende udsigt til krig«. En grå zone, der ene og alene vil blive defineret af militære efterretningskilder.

Bestemmelsen bliver imidlertid ikke mindre udemokratisk af, at man eventuelt foretager en politisk beslutning om, at nu befinder landet sig i en situation, der kan betegnes med begrebet »truende udsigt til krig«. Det ændrer nemlig ikke ved, at bestemmelsen er skræddersyet til en situation, hvor det danske militær, politi m.fl. – eller et eller flere allierede lande – ønsker internering af danske borgere, herunder kommunalbestyrelsesmedlemmer, eller ønsker politiske modstanderes indflydelse stækket ved at forhindre deres deltagelse i det kommunale selvstyre.

Man kan naturligvis indvende, at historien har vist, at den slags skandaløse tiltag alligevel vil kunne gennemføres (interneringen af danske kommunister under 2. verdenskrig og den efterfølgende legalisering heraf i folketinget). En sådan mulighed for senere udemokratisk handlen kan imidlertid aldrig retfærdiggøre, at man her og nu vedtager en bestemmelse, der er skræddersyet til at sætte de folkevalgte ud af spillet gennem internering m.v.